

WYJAŚNIENIA W SPRAWIE WYDAWANIA DECYZJI ZOBOWIĄZUJĄCEJ W SPRAWACH PRAKTYK OGRANICZAJĄCYCH KONKURENCJĘ ORAZ PRAKTYK NARUSZAJĄCYCH ZBIOROWE INTERESY KONSUMENTÓW

I. Wprowadzenie.

Ustawa z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331 ze zm.)¹ przewiduje możliwość zakończenia postępowania w sprawie praktyk ograniczających konkurencję oraz praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów w drodze decyzji zobowiązującej. Decyzja ta umożliwia Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów² polubowne zakończenie ww. postępowań administracyjnych prowadzonych na podstawie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Przedsiębiorca po wszczęciu przez Prezesa UOKiK postępowania w sprawie praktyk ograniczających konkurencję albo praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów może zaproponować zobowiązanie, którego realizacja umożliwi wyeliminowanie praktyki lub jej skutków, a Prezes UOKiK uznając, iż zaproponowane zobowiązanie pozwoli na osiągnięcie tych celów, może nałożyć w drodze decyzji administracyjnej, obowiązek wykonania tego zobowiązania. Wydanie decyzji zobowiązującej pozwala na szybsze zakończenie postępowania, a w konsekwencji zrealizowanie celu wynikającego z ustawy, poprzez wyeliminowanie zachowań przedsiębiorców naruszających konkurencję albo zbiorowe interesy konsumentów. Jednocześnie szybsze zakończenie postępowania jest korzystne dla przedsiębiorcy, ze względu na oszczędność środków finansowych czy brak konieczności ponoszenia dalszych nakładów pracy związanych z podejmowaniem czynności w toku postępowania (angażowania pracowników w przygotowywanie pism, czy korzystania z pomocy prawnej świadczonej przez radców prawnych czy adwokatów). Ponadto wskutek wydania decyzji zobowiązującej, przedsiębiorca skutecznie unika kary pieniężnej, którą Prezes UOKiK mógłby nałożyć w przypadku stwierdzenia stosowania przez przedsiębiorcę praktyk ograniczających konkurencję albo praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów.

---

¹ dalej także jako ustawa.

² dalej Prezes UOKiK.

Jednocześnie należy podkreślić, iż możliwość zakończenia postępowania w sprawie praktyk ograniczających konkurencję oraz praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów w drodze wydania decyzji zobowiązującej stanowi uprawnienie Prezesa UOKiK, nie zaś jego obowiązek. W każdym przypadku Prezes UOKiK uwzględniając całokształt danej sprawy w ramach uznania administracyjnego decyduje o zasadności przyjęcia złożonego przez przedsiębiorcę zobowiązania, a w konsekwencji o wydaniu decyzji zobowiązującej.³

Celem niniejszych wyjaśnień jest zwiększenie transparentności stosowania przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów i przedstawienie jednolitych zasad postępowania dotyczących wydawania przez Prezesa UOKiK decyzji zobowiązujących w sprawach praktyk ograniczających konkurencję oraz praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów.

Wyjaśnienia nie mają charakteru prawnie wiążącego, niemniej jednak Prezes UOKiK będzie stosował zasady postępowania wskazane w niniejszym dokumencie.

Przepisy dotyczące wydania decyzji zobowiązującej w przypadku prowadzenia przez Prezesa UOKiK postępowania w sprawie praktyk ograniczających konkurencję, zawarte są w art. 12 ustawy, natomiast odnoszące się do praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów zawarte zostały w art. 28 tej ustawy.

Przesłanki wydania decyzji zobowiązującej, jej treść oraz tryb postępowania w przypadku niewykonania tejże decyzji przez stronę postępowania zostały unormowane w art. 12 i art. 28 ustawy w analogiczny sposób. Uwzględniając powyższe, w dalszej części niniejszego dokumentu, kwestie te zostaną omówione wspólnie.

II. Przesłanki wydania decyzji zobowiązującej na podstawie art. 12 i art. 28 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

W toku postępowania w sprawach praktyk ograniczających konkurencję albo praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów przedsiębiorca może złożyć Prezesowi UOKiK wniosek o wydanie decyzji zobowiązującej na podstawie art. 12

---

³ Por. wyrok Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 25 maja 2009 r. wydany w sprawie o sygn. akt XVII AmA 98/08.

albo 28 ustawy. Wydanie powyższej decyzji będzie możliwe w sytuacji łącznego spełnienia dwóch przesłanek:

- **uprawdopodobnienia** w toku postępowania w sprawach praktyk ograniczających konkurencję, że został naruszony zakaz, o którym mowa w art. 6 lub 9 ustawy lub w art. 101 lub 102 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej⁴ albo uprawdopodobnienia w toku postępowania w sprawach praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, iż przedsiębiorca stosuje niedozwoloną praktykę, o której mowa w art. 24 ustawy,
- **zobowiązania się przez przedsiębiorcę** do podjęcia lub zaniechania określonych działań zmierzających do zapobieżenia naruszeniom.

1. Uprawdopodobnienie stosowania praktyk.

Pierwszą przesłanką niezbędną do wydania decyzji zobowiązującej jest uprawdopodobnienie w toku postępowania przed Prezesem UOKiK stosowania praktyki ograniczającej konkurencję albo praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, na podstawie okoliczności sprawy, informacji zawartych w zawiadomieniu otrzymanym przez Prezesa UOKiK dotyczącym podejrzenia stosowania przez przedsiębiorcę praktyki lub innych informacji będących podstawą wszczęcia postępowania w sprawie praktyk ograniczających konkurencję albo praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, w tym w szczególności zebranych w postępowaniu wyjaśniającym. Prezes UOKiK nie jest w tym przypadku zobligowany do przeprowadzenia wszechstronnego postępowania dowodowego mającego na celu jednoznaczne wykazanie, iż przedsiębiorca stosował zarzucaną praktykę, a jedynie do ustalenia z dużą dozą prawdopodobieństwa, iż zarzucana przedsiębiorcy praktyka miała miejsce.

Uwzględniając, iż do zastosowania art. 12 i art. 28 *ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów* wystarczające jest jedynie uprawdopodobnienie stosowania przez przedsiębiorcę zarzucanej praktyki, przedsiębiorca powinien złożyć zobowiązanie na wstępnym etapie postępowania, a więc, co do zasady, tuż po jego wszczęciu. W konsekwencji uznać należy, iż nie jest zasadne przyjęcie

---

⁴ Wersja skonsolidowana Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz. Urz. UE C 83, z 30.03.2010).

przez Prezesa UOKiK zobowiązania przedsiębiorcy i nałożenie obowiązku jego wykonania w przypadku, gdy przedsiębiorca złoży to zobowiązanie na dalszych etapach postępowania, a więc po przeprowadzeniu czynności dowodowych wykazujących fakt stosowania zarzucanej mu praktyki.

Przedsiębiorca składając zobowiązanie na wstępnym etapie postępowania, uprzedza tym samym prowadzenie przez Prezesa UOKiK postępowania dowodowego zmierzającego do wykazania stosowania zarzucanej praktyki. W konsekwencji uznać należy, iż przedsiębiorca powinien uczynić to, co do zasady, w pierwszym piśmie składanym Prezesowi UOKiK w toku postępowania, po otrzymaniu zawiadomienia o jego wszczęciu. Złożenie zobowiązania na późniejszym etapie postępowania wyjątkowo może zostać uznane za usprawiedliwione, jeżeli będą za tym przemawiać okoliczności danej sprawy.

Za takie okoliczności należy uznać:

- a) sytuację gdy, z pierwszego pisma składanego przez stronę w toku postępowania wynika, iż strona nie identyfikuje prawidłowo istoty zarzutu będącego przedmiotem postępowania (zwłaszcza, gdy nie jest reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika (radcę prawnego, adwokata), a w konsekwencji wskazuje, iż jej działanie nie stanowi praktyki ograniczającej konkurencję albo naruszającej zbiorowe interesy konsumentów. Natomiast po otrzymaniu wyjaśnień Prezesa UOKiK strona modyfikuje swoje stanowisko i składa zobowiązanie.
- b) zmianę postanowienia o wszczęciu postępowania w zakresie przedmiotowym odnoszącym się do istoty zachowania przedsiębiorcy, **skutkującą zmianą opisu zarzucanej praktyki** (np. w przypadku praktyk ograniczających konkurencję zmiana może polegać na uznaniu, iż zarzucana przedsiębiorcy praktyka nie polega na nadużywaniu przez niego pozycji dominującej na rynku właściwym, ale na zawarciu porozumienia ograniczającego konkurencję, którego jest on uczestnikiem, natomiast w przypadku praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, zmiana może polegać na uznaniu, iż zarzucane działanie przedsiębiorcy nie stanowi nieuczciwej praktyki rynkowej polegającej na działaniu wprowadzającym w błąd, ale narusza obowiązek udzielenia konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej

informacji, wynikający z określonej ustawy np. ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. Nr 126, poz. 715 ze zm.).

Brak jest natomiast podstaw do przyjęcia zobowiązania przedsiębiorcy na dalszych etapach postępowania, w przypadku innego rodzaju zmian postanowienia o wszczęciu postępowania. Jako przykłady tego rodzaju zmian wskazać można:

- zmianę kwalifikacji prawnej praktyki, **bez zmiany w zakresie opisu zarzucanej przedsiębiorcy praktyki** (np. zmiana kwalifikacji prawnej zachowania przedsiębiorcy jako praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 1 i 2 ustawy (przy bezprawności wywodzonej z innych ustaw), na praktykę, o której mowa w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 2 ustawy),
- rozszerzenie zakresu przedmiotowego zarzucanej praktyki ograniczającej konkurencję, poprzez uznanie, iż działania przedsiębiorcy objęte zarzutem mogą wpływać na handel między państwami członkowskimi w rozumieniu przepisów Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, a w konsekwencji rozszerzenie kwalifikacji prawnej praktyki ograniczającej konkurencję.

2. Zobowiązanie przedsiębiorcy do podjęcia lub zaniechania określonych działań zmierzających do zapobieżenia naruszeniom.

Drugą niezbędną przesłanką do wydania decyzji zobowiązującej jest złożenie przez przedsiębiorcę będącego stroną postępowania zobowiązania do podjęcia lub zaniechania określonych działań zmierzających do zapobieżenia naruszeniom. Oznacza to, iż przedsiębiorca, wobec którego zostało wszczęte postępowanie w sprawie praktyk ograniczających konkurencję albo praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, w przypadku uznania, iż postawiony mu zarzut stosowania określonej praktyki jest uzasadniony, może skorzystać z możliwości złożenia Prezesowi UOKiK zobowiązania do podjęcia lub zaniechania określonych działań zmierzających do zapobieżenia naruszeniom.

Zaakceptowanie przez Prezesa UOKiK zobowiązania przedsiębiorcy i nałożenie na niego w drodze decyzji obowiązku jego wykonania będzie możliwe

jedynie w przypadku, gdy realizacja zaproponowanego przez przedsiębiorcę zobowiązania doprowadzi do wyeliminowania zarzucanej praktyki lub jej skutków.

W toku postępowania, po dokonaniu analizy złożonego przez przedsiębiorcę zobowiązania, Prezes UOKiK może uznać, iż zobowiązanie jest nieprecyzyjne albo niepełne. W takim przypadku strona postępowania może dokonać stosownych zmian treści zobowiązania. Wprowadzenie zmian powinno nastąpić, co do zasady, w odpowiedzi na pismo Prezesa UOKiK zawierające zastrzeżenia w odniesieniu do treści uprzednio złożonego zobowiązania. Jedynie szczególne okoliczności sprawy mogą przemawiać za dopuszczeniem możliwości późniejszego przedstawienia przez przedsiębiorcę zmienionego (ostatecznego) zobowiązania.

III. Wydawanie decyzji zobowiązujących w odniesieniu do porozumień ograniczających konkurencję.

W przypadku porozumień ograniczających konkurencję, z uwagi na charakter tych praktyk, wydanie decyzji zobowiązującej na podstawie art. 12 ustawy może mieć miejsce w wyjątkowych sytuacjach.

W przypadku stosowania przez przedsiębiorcę tego rodzaju praktyk, z reguły, ich wpływ na konkurencję na rynku jest istotnie negatywny, a uczestnicy porozumienia czerpią znaczne korzyści ekonomiczne.

Za najcięższe naruszenia konkurencji uznaje się porozumienia, do których nie stosuje się wyłączenia, o którym mowa w art. 7 ust. 1 ustawy, czyli wyłączenia spod zakazu zawierania porozumień ograniczających konkurencję ze względu na niewielki udział w rynku uczestników tego porozumienia. Tym samym, za najcięższe naruszenia konkurencji uznaje się porozumienia, których przedmiotem jest:

1. ustalanie bezpośrednio lub pośrednio cen i innych warunków zakupu lub sprzedaży towarów (tzw. zmony cenowe),
2. ograniczanie lub kontrolowanie produkcji lub zbytu oraz postępu technicznego lub inwestycji (tzw. porozumienia kontyngentowe),
3. podział rynków zbytu lub zakupu (tzw. porozumienia podziałowe),
4. uzgodnienie przez przedsiębiorców przystępujących do przetargu lub przez tych przedsiębiorców i przedsiębiorcę będącego organizatorem przetargu warunków

składanych ofert, w szczególności zakresu prac lub ceny (tzw. zmowa przetargowa).

Zawarcie przez przedsiębiorców ww. rodzajów porozumień ograniczających konkurencję wiąże się nieuchronnie z naruszeniem reguł konkurencji, dlatego też uznano, iż nie mogą one podlegać wyłączeniu spod zakazu zawierania porozumień ograniczających konkurencję określonego w art. 6 ustawy, tylko z tego względu, że siła rynkowa uczestników takiego porozumienia byłaby stosunkowo niewielka (tzw. porozumienie bagatelne).

Biorąc powyższe pod uwagę, przyjąć należy, iż w odniesieniu do tego rodzaju porozumień ograniczających konkurencję, co do zasady, nie będzie zasadne zastosowanie art. 12 ustawy.

Dokonując w ramach uznania administracyjnego oceny zasadności wydania decyzji zobowiązującej w odniesieniu do pozostałych porozumień ograniczających konkurencję, Prezes UOKiK będzie uwzględniał także ustaloną w ramach uprawdopodobnienia wagę naruszenia i skutki, które wystąpiły albo mogły wystąpić na rynku w związku z zawarciem przez przedsiębiorców danego porozumienia.

Jednocześnie należy zwrócić uwagę, iż w odniesieniu do porozumień ograniczających konkurencję w ustawie przewidziano możliwość odstąpienia od nałożenia kary pieniężnej albo jej obniżenia, po spełnieniu stosownych przesłanek, o których mowa w art. 109 tej ustawy (procedura leniency). W związku z tym, w przypadku przedsiębiorców zawierających porozumienia ograniczające konkurencję zastosowanie powinna mieć, co do zasady, ta instytucja prawna.

IV. Treść zobowiązań przedsiębiorcy.

Składając wniosek o wydanie decyzji zobowiązującej przedsiębiorca powinien złożyć zobowiązanie, którego realizacja zapewni wyeliminowanie zarzucanej praktyki lub jej skutków.

Zobowiązanie przedsiębiorcy powinno być sformułowane w sposób jasny i precyzyjny, umożliwiający ocenę, czy jego realizacja pozwoli na osiągnięcie zamierzonego celu, jakim jest wyeliminowanie zarzucanej praktyki lub jej skutków. Należy podkreślić, iż zaproponowane zobowiązanie przedsiębiorcy musi być możliwe do zweryfikowania przez Prezesa UOKiK, poprzez nałożenie na

przedsiębiorcę stosownych obowiązków sprawozdawczych. Jedynie bowiem w tym przypadku, możliwe będzie ustalenie przez Prezesa UOKiK, czy cel postępowania został osiągnięty, a więc, czy zarzucana praktyka lub jej skutki zostały wyeliminowane.

Rodzaj i zakres przedmiotowy zobowiązań przedsiębiorcy powinien być uzależniony od rodzaju dokonanych naruszeń. Treść zobowiązania musi pozostawać w bezpośrednim związku z praktyką, będącą przedmiotem postępowania. Innymi słowy, przedmiot zobowiązania przedsiębiorcy powinien odpowiadać w sposób bezpośredni treści postawionego przez Prezesa UOKiK zarzutu stosowania praktyki. Jednocześnie ze sformułowanego zobowiązania obejmującego określone zachowanie przedsiębiorcy, powinno jasno wynikać, iż jego realizacja doprowadzi do wyeliminowania zarzucanej praktyki. Ponadto przedsiębiorca składający zobowiązanie mające na celu wyeliminowanie skutków stosowanej praktyki, uzasadniając swój wniosek o wydanie decyzji zobowiązującej, powinien określić, jakie, w jego ocenie, skutki wywołuje zarzucana praktyka, a także, w jaki sposób realizacja zaproponowanego przez niego zobowiązania doprowadzi do ich wyeliminowania.

Zobowiązanie przedsiębiorcy może obejmować kilka różnorodnych działań zmierzających do zapobieżenia naruszeniom, pod warunkiem, iż pozostają one w bezpośrednim związku z praktyką będącą przedmiotem postępowania.

Jeżeli przedsiębiorcy postawiono zarzuty stosowania kilku praktyk, wówczas zobowiązanie przedsiębiorcy powinno zostać określone odrębnie w odniesieniu do każdej z zarzucanych praktyk. Z przedstawionych zobowiązań przedsiębiorcy odnoszących się do poszczególnych zarzucanych praktyk powinno jednoznacznie wynikać, iż doprowadzą one do wyeliminowania zarzucanych praktyk. Jeżeli określone zobowiązania będą mieć na celu wyeliminowanie skutków określonych praktyk, wówczas przedsiębiorca, uzasadniając swój wniosek o wydanie decyzji zobowiązującej, powinien określić, jakie, w jego ocenie, skutki wywołuje konkretna praktyka, a także, w jaki sposób zaproponowane przez niego zobowiązanie doprowadzi do jej wyeliminowania.

Zobowiązanie przedsiębiorcy nie może ograniczać się jedynie do ogólnej deklaracji przedsiębiorcy wyeliminowania w przyszłości zakwestionowanych przez Prezesa UOKiK zachowań przedsiębiorcy. Przedmiotem postępowania przed

Prezesem UOKiK jest konkretne sprecyzowane działanie przedsiębiorcy (zarzucana praktyka) a w konsekwencji zobowiązania powinny dotyczyć tego działania przedsiębiorcy.

Przedmiotem zobowiązania nie może być ogólna deklaracja nie stosowania w obrocie konsumenckim w przyszłości:

- postanowień wzorców umów uznanych za niedozwolone,
- reklamy wprowadzającej w błąd konsumentów, która powoduje lub może powodować podjęcie przez przeciętnego konsumenta decyzji dotyczącej umowy, której inaczej by nie podjął.

W odniesieniu natomiast do praktyk ograniczających konkurencję, przykładowo, nie może to być ogólna deklaracja przedsiębiorcy, iż w przyszłości nie będzie nadużywał pozycji dominującej, poprzez narzucanie uciążliwych warunków umów, przynoszących mu nieuzasadnione korzyści.

W przypadku, gdy zarzucana przedsiębiorcy praktyka została zaniechana, a tym samym zachowanie przedsiębiorcy od tego momentu nie oddziałuje negatywnie na konkurencję albo zbiorowe interesy konsumentów, zobowiązania składane przez przedsiębiorcę na podstawie art. 12 albo art. 28 ustawy powinny dotyczyć wyeliminowania trwających skutków naruszenia, jakiego dopuścił się przedsiębiorca. W tym przypadku zobowiązania powinny obejmować swym zakresem działania, których celem jest wyeliminowanie trwających skutków naruszenia. Wobec powyższego, uzasadniając swój wniosek o wydanie decyzji zobowiązującej, przedsiębiorca powinien określić (według swojej oceny) trwające skutki stosowanej przez niego praktyki, a także, w jaki sposób zaproponowane przez niego zobowiązanie doprowadzi do ich wyeliminowania.

W odniesieniu do praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, oznacza to złożenie przez przedsiębiorcę zobowiązania, którego realizacja zapewni naprawienie szkód poniesionych przez konsumentów, wyrządzonych bezprawnym działaniem przedsiębiorcy.

V. Elementy decyzji zobowiązującej.

Jeżeli Prezes UOKiK uzna za zasadne wydanie decyzji zobowiązującej na podstawie art. 12 albo art. 28 ustawy, wówczas w drodze tej decyzji nakłada na przedsiębiorcę obowiązek wykonania złożonego przez niego zobowiązania.

W decyzji zobowiązującej Prezes UOKiK może określić termin wykonania zobowiązania przez przedsiębiorcę. W związku z powyższym, strona postępowania we wniosku o wydanie takiej decyzji powinna zadeklarować możliwy do wykonania termin jego realizacji, co umożliwi Prezesowi UOKiK rozważenie jej propozycji w tym zakresie. Jeżeli przedsiębiorca składa kilka zobowiązań, wówczas powinien wskazać odrębnie terminy wykonania każdego z nich.

Prezes UOKiK określając termin wykonania zobowiązania bierze pod uwagę charakter praktyki i potrzebę jej wyeliminowania w najszybszym możliwym terminie, a także realne możliwości jej wykonania przez przedsiębiorcę.

Elementem obligatoryjnym decyzji zobowiązującej jest nałożenie przez Prezesa UOKiK na przedsiębiorcę obowiązku składania w wyznaczonym terminie informacji o stopniu realizacji zobowiązań. Celem nałożenia powyższego obowiązku, jest umożliwienie Prezesowi UOKiK dokonania kontroli wykonania zobowiązań, które zostały nałożone w decyzji. W zależności od rodzaju praktyki, której stosowanie zostało uprawdopodobnione i działań, do których został zobligowany przedsiębiorca, obowiązek sprawozdawczy może mieć formę okresowego informowania, bądź mieć charakter jednorazowy.

Prezes UOKiK określa jednocześnie rodzaj informacji (dowodów), jakie ma przedstawić przedsiębiorca w wyznaczonym terminie, co umożliwi skuteczne przeprowadzenie kontroli wykonania decyzji.

VI. Niewykonanie decyzji zobowiązującej.

W przypadku niewykonania decyzji zobowiązującej Prezes UOKiK może:

- z urzędu, uchylić taką decyzję (art. 12 ust. 5 albo 28 ust. 5 ustawy) albo
- nałożyć karę pieniężną z tytułu niewykonania decyzji (art. 107 ustawy).

Z niewykonaniem decyzji zobowiązującej będziemy mieć do czynienia w przypadku:

- niewykonania przez przedsiębiorcę zobowiązania do podjęcia lub zaniechania określonych działań zmierzających do zapobieżenia naruszeniom, wynikającego z wydanej przez Prezesa UOKiK decyzji zobowiązującej (art. 12 ust. 1 albo art. 28 ust. 1 ustawy);
- naruszenia przez przedsiębiorcę terminu wykonania zobowiązań (art. 12 ust. 2 albo art. 28 ust. 2 ustawy);
- niewykonania przez przedsiębiorcę obowiązku złożenia w wyznaczonym terminie informacji o stopniu realizacji zobowiązań (art. 12 ust. 3 albo art. 28 ust. 3 ustawy).

W przypadku uchylenia decyzji zobowiązującej Prezes UOKiK orzeka co do istoty sprawy. Oznacza to, iż postępowanie w sprawie praktyk ograniczających konkurencję albo praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów będzie toczyć się dalej. Jeżeli stosowanie przez przedsiębiorcę zarzucanej praktyki zostanie udowodnione, Prezes UOKiK wydaje decyzję o uznaniu tej praktyki odpowiednio za praktykę ograniczającą konkurencję albo praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i nakazującą zaniechanie jej stosowania, albo decyzję o uznaniu praktyki odpowiednio za praktykę ograniczającą konkurencję albo praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i stwierdzającą zaniechanie jej stosowania. Wydając ww. decyzje, Prezes UOKiK jest jednocześnie uprawniony do nałożenia na przedsiębiorcę kary pieniężnej w wysokości do 10% przychodu osiągniętego w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary.